

KORMOS ISTVÁN

Negyvennégy pokla

KARCOS TOROKKAL

*Kastélyunk a holdban van,
birtokunk az égben,
ökrünk, lovunk, birkánk legel
csillagsűrűségben.
Lepedőnkbe mord angyalok
tüzes címert vertek,
holt bakák obsitjai
a vitézi telkek.*

*Szekerünk a Szent Mihály
lova, nem nyiszorgó,
köröz aluvásunk fölött
három éhes holló.
Mákos mannát Mikulásra
rejt az arany pajta,
Dózsa trónja a hegyünk,
ugorjunk át rajta.*

*Kiskanászunk Werbőczy,
malacok közt székel,
lovacskázik a legelön
valahai cséppel.
Tizenkettőt üt a torony,
fiúk, föl a fejjel,
Kánaán ez, folydogál
lefölözött tejjel.*

*Csákót nekünk, pirosat!
Marci jó Hevesről!
Kókkadt kakas kukorékol
a forró levesből.
Máját, zúzóját megesszük,
lába lesz a kardunk,
magyaros diszlépést ver
halálíg a sarkunk.*

ALUDNÉK

*Aludnék egy évet,
hanem hol az ágyam?
Adnám egy éjjelre érte
tizenhárom házam.*

*Egy volt, az is elrepült,
felleg ködszélére ült.*

*Velé szállt a Medvetánc,
Weöres Medúzája,
anyám imalánca;
bombatölcsér vize agyagsárga,
szemem veri bugyborékolása.*

KÖRÓKATONA TÉLI DALA

*Egy barátom:
a kabátom,
nem gunyorog,
mikor fázom;
hó, hó, hó,
szél, szél, szél,
csontomig mar
tél, tél, tél.*

*Hasonlítván
fogyó holdhoz,
a haláltól
ő eloldoz;
otthon fűtenek,
zümögő meleg,
fürdik a gyerek,
kézben pityereg.*

Egy lusta költőre

*Kötéllel húz-von a világ,
érezheted minden tagodban,
kettészakít te hülye nyomban,
székről az utcára kivág.*

*Kacsák futkároznak a zöld
réten, a tücskös tengeren,
s lábalsz híg aszfalt-melegen,
Kolumbuszként kiáltva: „Föld!”*

*Mikor láttál egy jegenyét,
a menny hasát csiklandozót?
Lányfülbe morrogod a szót,
évgyöngysorod pergetve szét.*

*Jön idő, koporsó-komor,
emeld föl lusta fejed, kölkem,
mert a szíved még behökken,
ha leszel lecsupált bokor.*